

[Viggo Starcke.]

vist er vi flere borgere i samfundet til at betale disse skatter, og ganske vist er der i disse 50 år skabt større og større værdier. Men samtidig med at man i 1903 lukkede op for disse beskatningsformer, afviklede man den gammeldags, noget primitive form for grundskyld, som man havde i hartkornsskatterne. Resultatet er, at de stigende samfundsskabte jordværdier og de andre stigende arbejdsskabte faste værdier, der findes på jorden, har været grundlag for en stedse voksende pantsætning, prioritering, således at prioritetsgælden fra 1903 indtil nu er steget fra ca. 1½ milliard kr. til ca. 20 milliarder kr., hvor man igen må tage de samme hensyn til den ringere kroneværdi. Det viser sig jo deri, at i de senere år er selve prioritetsgælden en noget ringere procentdel af den samlede ejendoms-værdi. Men de faste ejendomme er jo siden den sidste kronenedskæring igen steget med ca. 2 milliarder kr., som endnu ikke skønnes at være omsat i ny prioritetsgæld.

Samtidig er den stærke vækst i statsgælden og kommunalgælden kommet som følge af skattelovene af 1903. Medens man tidligere betalte en betydelig del af grundrenten ind til samfundet, gik man nu over til et system, hvor man betalte grundrenten i fremtiden ikke til samfundet, men som prioritetsrente til lånekapitalen. Denne ret-tighed kunne kapitaliseres og omsættes i obligationer; stigningerne kunne ofte forud-diskonteres og kastes på markedet og være med til at skabe et forøget inflationspres i samfundet, og da grundrenten ikke gik ind i samfundets kasse, var samfundet nødt til at tage skatter, så man på den måde kom til at betale to gange. Som følge deraf opstod der større sociale vanskeligheder i samfundet, hvilket nødvendiggjorde den sociale lovgivning, som igen skulle betales med nye skatter. Den offentlige administration voksede, hvilket igen krævede nye skatter, og hver gang skatterne steg, steg priserne, og når priserne steg, steg prisløbet; så steg lønningerne, så steg skatterne igen, og på den måde har dette system været med til at skrue sig selv opad.

Hvis vi kan bryde denne cirkel ved igen at skabe en solid grundvold inde under den offentlige økonomi gennem samfundets ind-drivning af den grundværdi, som samfundet

selv har skabt, vil det være muligt at skrue skatteskruen den anden vej. Selve progressionen i beskatningen og selve det ønske, man har om en udligning af formuer og velstand i samfundet, er et forståeligt ønske, men hverken progressionen eller udlignings-politikken har ført til det ønskede mål, idet vi i dag i samfundet har en tilstand, hvor de 50 pct. af den skattepligtige formue ejes af kun 5 pct. af skatteyderne, og 40 pct. af formuerne ejes af 20 pct. af skatteyderne, således at de 75 pct. af skatteyderne må dele de 10 pct. af formuen og det til trods for progressionen, til trods for en bevidst årelang politik, der gik ud på at udligne velstanden. Så ringe har resultatet været. Og den bestående forskel, den bestående fordeling af formuen, er jo ikke noget rimeligt udtryk for forskellen mellem menneskenes dygtighed og sociale værdifuldhed.

I de retningslinier, som retsforbundet følger, og som i høj grad kommer til at tegne linier ind i vore betragtninger overfor den høje regerings skatterreform, indgår kravet om den fulde grundskyld. Vi ønsker, at enhver borger skal have sin andel i de jordværdier, som det danske samfund har skabt, at han skal have sin andel i den bonitet, som jorden har fra naturens hånd, og som ikke skyldes samfundet; han skal have sin andel i den værdi, som jorden har ved sin beliggenhed indenfor samfundet, og som skyldes samfundet. Vi ønsker den fulde grundskyld gennemført, hvilket kun er en udvidelse af den grundskyldslovgivning, som vi har i øjeblikket, og som groft betegnet i øjeblikket inddrager ca. halvdelen af den vurderede samfundsskabte jordværdi. Denne fulde grundskyld skal bygge på de gældende vurderingsregler, medindbefattet den bestående grundskyld, og vil føre frem til en beskatningsform, som vi har set realiseret indenfor de jordrentebrug, som er blevet oprettet efter lovene af 4. oktober 1919, og hvoraf vi har ca. 10 000 her i landet, jordrentebrug, der bygger på fuld grundskyld, og hvor unge landmænd kan overtage jorden uden købesum — og disse jordlove har den store fordel, at også venstre var med til at gennemføre dem.

Retsforbundet kræver desuden stor offentlig sparsommelighed, at staten sætter tæring efter næring, gennemfører besparelser. Vi har i sin tid indbudt til forhandling mellem